

V MEGLENE DALJE.

(RDEČE ČRKE ŽENE.)

Róke
si prožim v brezzvezdnato noč
in trudna ti vpijem v rove globoke
(kot vdove mi krik je robat):

— — dete edino
je nama umrlo v polnóči
z nasmehom — o! — z nasmehom — —
Da čutiš zdaj mojo razvneto kri!...
(V žilah nabreklih udari ob sénca napeta,
če vidim le dete na cesti,
ki tleska z ročicami mami:
— Glej, mamica, cvetko! ... kako se ji pravi? ...)

a dete je najino mrtvo — —
ne tleska z ročicami v jutro ...
ne sega proseče mi k prsim ...
In ti? — v daljah meglenih ... Joj! —
— — — — —

...v bele blazine ihtim
(še luč krčevito ugaša in joka po olju),
razgrebam si prsi... in omedlevam
v sencah polnočnih
kot — vdova ... —

Debeljak Tine.

JESENSKA PESEM DEKLICE.

Na cesti jesenski omamilo me je žarenje dreves
in njih valovanje ... (veter takó vzvaluje lasé ... lasé s cekini

vpletenimi ... težkimi ...), da sem v srcé začutila vse sanje
zlatobogatih gozdóv ... in vej šepetanje ob debela razgaljenih brez ...

... Trepčejo breze — razgaljene v mraz ... — O, jaz bi jih s ceste
odela z dehtečini lási ... s tenčico neveste,

ker sladke so mi kot so sladki spomini
iz dni pomladanskih, ki vé jih le moje srcé ...

in tvoje ... in morda brstenje teh brez,
ki zdaj odpada ... pada ... in stiha usiha na poti,

ki vsa posejana je z zláti najinih src ... In nihče ne moti
spominov pomladnih in najine tajne ...

... le brez trepetanje ... —

Debeljak Tine.

ORIENTALSKA DEKLICA.

Kakor vina rdeča so opojna
moja lica —
(v vencu biserov in školjk v črnih lásih —)
Ah, tako sem lepa! ... včasih
jokam se na véčer, ko si spletam láse,
ki lijó se črno preko nezastrtih lic ...

V jutru žalostna — ko noč ugasne mi z oči
in prvi žarek mi ukrade krase
čudočudnih pravljicnih dežel —
iz sanj preplášenih ozrem se v ogledala ...
telo prepolno mi drhti ...
(o, da bi pala
mi iz rok tenčica črna,
v južnih solncih neprosojna! ...)
in v bolesth krčih si zakrijem lica ...

Ah, tak lepa in omamna, pa zastrta
venem pod tenčico črno
sama ... sama ...
— — — — —

Ob cipresah šetajo se v véčer mladci lepi
mimo vrta —
(v oknu jaz slonim in diham pritajeno,
njih korake štejem; zdajzdaj se ustavi —)
ah! — in vsakega omami roža v vrtu:
utrga jo in boža — —

mene pa boli ... boli, da nisem roža,
tak ob poti ... nezastrtá ...

Bolno plakam v črno, žalostno kopreno.

Debeljak Tine.